

VENDIM
Nr. 52, datë 7.10.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Illir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare,

me sekretare Anjeza Puka, në datën 7.10.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 4 (Z) 2024 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: “Zyra e Përmbartimit Privat ARB” sh.p.k., përfaqësuar nga administratori, Alban Ruli.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

Banka e Tiranës, përfaqësuar nga avokate Evelina Qirjako, me prokurë.

Korporata Elektroenergjetike Shqiptare, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-2474, datë 21.5.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Shfuqizimi i vendimeve nr. 8890, datë 16.11.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 701, datë 23.3.2017, të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2024-3825, datë 11.9.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Konstatimi i shkeljes së aksesit në një gjykatë të krijuar me ligj. Konstatimi i shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimi i procedurës së gjykimit nga kolegji tjetër i Gjykatës së Lartë për sa i përket çështjes nr. 11243-02837-00-2017, datë 14.9.2017, në lidhje me vendimin nr. 8890, datë 16.11.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, lënë në fuqi me vendimin nr. 701, datë 23.3.2017, të Gjykatës së Apelit Tiranë.

Konstatimi i mungesës së një mjeti efektiv për konstatimin, dëshmipërblimin dhe përshpejtimin e procedurave të sipërpërmendura.

Konstatimi i statusit të “viktimës” përgjatë procesit gjyqësor, si pasojë dhe rrjedhojë direkt e shkeljes së aksesit në një gjykatë të krijuar me ligj dhe afatit të arsyeshëm, në përputhje me vendimin Scordino kundër Italisë.

Rehabilitimi dhe zhdëmtimi në përputhje me ligjin, pasi dëmi/dëmtimi është shkaktuar/ka ardhur për shkak të aktit të paligjshëm konkretizuar me shkresën nr. 3103/1/2020 të kancelarit të Gjykatës së Lartë dhe urdhrit “Për konstatimin e të metave të kërkesës”, datë 30.4.2024, të Gjykatës së Lartë, si dhe të shkeljes së afatit të arsyeshëm në gjykim.

BAZA LIGJORE: Nenet 18, 41, 42, 44, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6, paragrafi 1, dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*); nenet 399/1 – 399/12 të Kodit të Procedurës Civile (*KPC*); ligji nr. 8510, datë 15.7.1999, “Për përgjegjësinë jashtëkontraktore të organeve të administratës shtetërore”, i

ndryshuar; vendimet e Gjykatës Kushtetuese; vendimet e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të shoqërisë “Zyra e Përmbartimit Privat ARB” sh.p.k. (*kërkuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Bankës së Tiranës, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e parashtrimeve me shkrim të subjektit të interesuar, Korporatës Elektroenergjetike Shqiptare (*KESH*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja ka lidhur kontratë shërbimi me KESH-in për kryerjen e shërbimit përmbartimor për ekzekutimin e vendimit nr. 9031 akti, datë 13.9.2012, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë për lëshimin e urdhrit të ekzekutimit për faturat tatimore të shitjes (*urdhri i ekzekutimit nr. 9031/2012*). Pas kalimit të afatit për ekzekutimin vullnetar, kërkuesja ka vijuar procedurat e ekzekutimit të detyrueshëm të urdhrit të ekzekutimit, duke urdhëruar bllokimin e llogarive të shoqërisë debitore “CEZ Shpërndarje” sh.a., në të gjitha bankat e nivelit të dytë, duke përfshirë edhe ato të Banka e Tiranës.

2. Me pretendimin se Banka e Tiranës ka fshehur e tjetërsuar mjetet monetare dhe likuiditetet e CEZ-it me qëllim pengimin e ekzekutimit të urdhrit të ekzekutimit, për sa kohë që edhe pas bllokimeve të konfirmuara prej saj nuk ka ndërmarrë veprime për të bërë të mundur transferimin e shumave të bllokuara, kërkuesja ka paraqitur kallëzim penal në Prokurorinë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, e cila, me vendimin e datës 11.3.2013, ka vendosur mosfillimin e procedimit penal. Ky vendim është kundërshtuar në gjykatë nga kërkuesja, për të cilin Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur rrëzimin e kërkesës, vendim që është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Tiranë.

3. Në datën 27.5.2014 kërkuesja i është drejtuar gjykatës me padi me objekt detyrimin e palës së paditur, Bankës së Tiranës, që ta shpërblejë për dëmin pasuror dhe jopasuror të shkaktuar nga veprimet me faj në masën 10,000,000 lekë, fitimin e munguar dhe kamatat ligjore sipas normës tribor njëditor të vendosur nga Banka e Shqipërisë deri në datën e ekzekutimit të këtij vendimi.

4. Me vendimin nr. 8890, datë 16.11.2015, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur rrëzimin e padisë. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim kërkuesja.

5. Me vendimin nr. 701, datë 23.3.2017, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Kundër këtij vendimi kërkuesja ka ushtruar rekurs dhe në Gjykatën e Lartë është regjistruar çështja nr. 11243-02837-00-2017, datë 14.9.2017.

6. Në datën 14.12.2020 kërkuesja ka paraqitur në Gjykatën e Lartë kërkesë për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurave të gjykimit të çështjes pranë kësaj gjykate, bazuar në nenet 399/1-399/12 të KPC-së. Me shkresën nr. 3103/1 prot., datë 21.12.2020 “*Kthim kërkesë për konstatim shkelje afati të arsyeshëm*”, kancelari i Gjykatës së Lartë ka njoftuar kërkuesen se kërkesa për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurave nuk është nënshkruar nga një avokat i pajisur me akt përfaqësimi, kriter i parashikuar

në nenin 474 të KPC-së dhe, në këto kushte, e ka kthyer atë pa veprime për të bërë plotësimet përkatëse. Në vijim, në datën 30.12.2020 kërkesja ka paraqitur në Gjykatën e Lartë kërkesë për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurave, të nënshkruar si nga ajo, ashtu edhe nga një avokat, e cila është regjistruar me nr. 6 regjistri.

7. Me shkresën nr. 1009/1 prot., datë 1.4.2021, të kancelarit të Gjykatës së Lartë, në vijim të kërkesës së kërkuës për informacion, ajo është njoftuar se të dyja çështjet e saj, si rekursi, ashtu edhe kërkesa për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm, janë në fazën e studimit dhe në pritje për t'u shqyrtuar në dhomën e këshillimit.

8. Në datën 21.4.2021 kërkesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me kërkesë, me objekt konstatimin e: shkeljes së aksesit në një gjykatë të caktuar me ligj; shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurave në gjykimin e çështjes civile nr. 11243-02837-00-2017 akti, datë regjistrimi 14.9.2017 dhe çështjes nr. 6 regjistri, datë 30.12.2020; mungesës së një mjeti efektiv për konstatimin, dëshmipërbimin dhe përshpejtimin e procedurave të sipërpërmendura.

9. Me vendimin nr. 33, datë 1.11.2021, Gjykata, pasi ka shqyrtuar në themel pretendimin për kohëzgjatjen e paarsyeshme të procesit në Gjykatën e Lartë, ka vendosur rrëzimin e kërkesës si të pabazuar. Edhe pse ka konstatuar se deri diku ka një tejzgjatje të procesit, ku faktorë shtesë kanë qenë edhe veprimet administrative të kancelarit të Gjykatës së Lartë dhe se sjellja e kërkuës nuk ka penguar ecurinë e tij, Gjykata, bazuar në rrethanat e çështjes, kompleksitetin e saj, rrezikun në një shkallë jo të konsiderueshme për interesin e kërkuës, si dhe në numrin e lartë të çështjeve në Gjykatën e Lartë në pritje për t'u gjykuar, ka vlerësuar se nuk ka cenim të së drejtës për proces të rregullt ligjor si pasojë e mosshqyrtimit të çështjes brenda një afati të arsyeshëm.

10. Pas publikimit të vendimit të Gjykatës, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 6, datë 16.12.2021, ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkuës për konstatimin e cenimit të afatit të arsyeshëm.

11. Në datën 7.3.2022 kërkesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual për shfuqizimin e vendimit nr. 6, datë 16.12.2021, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë. Mbledhja e Gjyqtarëve, me vendimin nr. 56, datë 20.5.2022, ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare. Sipas Mbledhjes së Gjyqtarëve, vendimi i kundërshtuar nga kërkesja, ndonëse përbën rrethanë të re, duke qenë se është dhënë pas vendimit të kësaj Gjykate, në vetvete nuk përbën shkak që ankimi kushtetues i ri të kalojë për shqyrtim në seancë plenare. Për sa i përket pretendimit kryesor të kërkuës për gjykimin e çështjes së saj brenda afatit të arsyeshëm, Mbledhja e Gjyqtarëve ka vlerësuar se kërkesja nuk ka paraqitur ndonjë argument që të tregojë ndryshimin e situatës dhe të interesit të saj nga koha e dhënies së vendimit nr. 33, datë 1.11.2021, nga kjo Gjykatë, për rrjedhojë në rastin konkret nuk ekziston ndonjë fakt ose rrethanë e re që të ketë rëndësi të mjaftueshme për të ndryshuar arsyet që kanë qëndruar në themel të vendimmarrjes së mëparshme të saj.

12. Në datën 24.2.2023 kërkesja ka paraqitur në Gjykatën e Lartë parashtime shtesë në lidhje me rekursin e saj dhe në datën 25.4.2024 ka paraqitur, po përpara asaj gjykate, kërkesë me objekt konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e gjykimit të çështjes, konstatimin e statusit të viktimës përgjatë procesit gjyqësor, si dhe shpërbimin e dëmit si pasojë e shkeljes së afatit të arsyeshëm. Kjo kërkesë është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 29.4.2024.

13. Në datën 30.4.2024 gjyqtarja relatore ka urdhëruar njoftimin e kërkuës për të metat e kërkesës, konkretisht mungesën e nënshkrimit nga avokati përfaqësues dhe të aktit të përfaqësimit, duke i caktuar një afat 5-ditor për plotësimin e tyre. Me shkresën e datës 7.5.2024, kërkesja ka paraqitur në Gjykatën e Lartë kërkesën e nënshkruar nga avokati dhe aktin e përfaqësimit.

14. Me vendimin nr. 00-2024-2474, datë 21.5.2024, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim kërkesën dhe pasi ka konstatuar se Kolegji Civil që ka në shqyrtim çështjen e kërkesës ka caktuar datën 11.9.2024 për shqyrtimin e rekursit në dhomën e këshillimit, përtej radhës së pritjes për gjykim, bazuar në nenin 399/7, pika 3, të KPC-së ka vendosur pushimin e shqyrtimit të kërkesës për konstatimin e cenimit dhe përshpejtimin e gjykimit.

15. Për sa i përket rekursit të kërkesës, me vendimin nr. 00-2024-3825, datë 11.9.2024, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, duke vlerësuar se nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 472 të KPC-së, ka vendosur mospranimin e tij.

16. Në datën 24.12.2024 kërkesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, për kundërshtimin e vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë që ka pushuar shqyrtimin e kërkesës për konstatimin e cenimit, duke kërkuar edhe konstatimin e mungesës së një mjeti efektiv, konstatimin e statutit të viktimës, si dhe zhdëmtimin në përputhje me ligjin. Kjo çështje është regjistruar me nr. 4 (Z) 2024 të Regjistrit Themeltar. Kolegji i Gjykatës, me vendimin e datës 5.3.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

17. Në datën 25.2.2025 kërkesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual për kundërshtimin edhe të vendimit të Kolegjit Civil që ka vendosur mospranimin e rekursit të saj. Kjo çështje është regjistruar me nr. 2 (Z) 2025 të Regjistrit Themeltar. Kolegji i Gjykatës, me vendimin e datës 20.5.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

18. Në seancën plenare të datës 7.10.2025, Gjykata, pasi konstatoi se këto dy kërkesa të paraqitura nga kërkesja kishin lidhje me njëra-tjetrën, pasi bëhej fjalë për të njëjtin proces gjyqësor, në mbështetje të nenit 19 të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, vendosi bashkimin e çështjeve nr. 4 (Z) 2024 të Regjistrit Themeltar dhe nr. 2 (Z) 2025 të Regjistrit Themeltar, me qëllim shqyrtimin e përbashkët të tyre. Po në bazë të kësaj dispozite, vendimi i Gjykatës mori numrin e çështjes së regjistruar më parë në Gjykatë, konkretisht 4 (Z) 2024 të Regjistrit Themeltar, datë 24.12.2024.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

19. Kërkesja, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar:

i. Për kërkimin për konstatimin e cenimit të së drejtës për kohëzgjatje të arsyeshme të procesit:

19.1. Është cenuar e drejta e aksesit në një gjykatë të caktuar me ligj, si pasojë e kthimit për plotësim, me urdhër të gjyqtarit relator, të kërkesës për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm në kundërshtim me jurisprudencën e Gjykatës që ka pohuar se në këto raste nuk nevojitet nënshkrimi i kërkesës nga avokati. Edhe termi “nëse” në nenin 399/5 të KPC-së tregon se prokura kërkohet vetëm nëse kërkesa bëhet nga avokati.

19.2. Është cenuar e drejta për të pasur një mjet efektiv për përshpejtimin e procedurave, sipas nenit 13 të KEDNJ-së së bashku me nenin 6, pika 1, të saj, për shkak se rekursi është regjistruar në Gjykatën e Lartë më 14.9.2017 dhe deri në datën 11.9.2024 nuk ishte marrë asnjë masë për shqyrtimin e tij, edhe pse kishin kaluar shtatë vjet. Kërkesa është shqyrtuar nga Kolegji Administrativ në kundërshtim me nenin 399/6 të KPC-së, sipas të cilit kompetent për shqyrtimin e çështjes ishte Kolegji Civil. Kërkesa në Gjykatën e Lartë nuk përbën më mjet efektiv për zgjidhjen e pretendimeve për vonesa të procedurave të gjykimit.

19.3. Është cenuar afati i arsyeshëm i gjykimit, pasi afati 2-vjeçar sipas nenit 399/2 të KPC-së për shqyrtimin e çështjes në Gjykatën e Lartë është tejkaluar me pesë vjet. Në lidhje me sjelljen e kërkuases, qëndrimi i saj ka qenë në favor të përsheptimit, duke qenë aktive, si dhe nuk ka ndikuar asnjë nga rrethanat e parashikuara nga neni 399/2 i KPC-së. Reforma në drejtësi ose procesi i rivlerësimit kalimtar nuk përbën shkak justifikues për tejkalimin e afateve. Gjykata e Lartë ka dështuar të japë drejtësi dhe nuk ka parashtruar asnjë fakt, provë ose precedent për vonesën në shqyrtimin e rekursit dhe për zbatimin e nenit 399/4 të KPC-së për shpërblimin e drejtë. Kohëzgjatja e procedurave rrezikon interesat e kërkuases, pasi ortaku i vetëm dhe administratori i saj Alban Ruli ishte nën masën e sigurimit “Arresti në shtëpi”, si i dyshuar për kryerjen e veprave penale të parashikuara nga nenet 248 dhe 320 të Kodit Penal. Me urdhër të ministrit të Drejtësisë atij iu pezullua përkohësisht edhe certifikata e ushtrimit të veprimtarisë përmbartimore, masë që aktualisht është hequr. Me vendimin e datës 29.2.2024, të Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, ai është deklaruar i pafajshëm për veprat penale për të cilat akuzohej, ndaj ka rrethana të reja që duhet të merren parasysh. Administratori Alban Ruli është kryefamiljar, me një fëmijë të mitur, me nënën në moshë të thyer që kërkon përkujdesje, ndërkohë që kur ai ka qenë nën masën e sigurimit e ka pasur të pamundur t’u përgjigjet kërkesave jetësore dhe bazike të familjes dhe biznesit dhe kërkesja po shkon drejt falimentimit. Për të riparuar sadopak pasojat negative të ardhura duhet të konstatohet shkelja e afatit të arsyeshëm dhe statusi i viktimës ende të parëhabilituar. Vendimmarrja e Gjykatës së Lartë ka përkeqësuar pozitën e kërkuases dhe pasojat kanë të bëjnë si me aspektin e veprimtarisë ekonomike të saj, ashtu edhe atë personale/vetjake të ortakut të vetëm.

19.4. Në çështjen “ARB sh.p.k. e të tjerë kundër Shqipërisë”, GJEDNJ-ja, me vendimin e datës 27.5.2025, ka gjetur shkelje të afatit të arsyeshëm, ndaj Gjykata është e detyruar ta marrë atë vendim në konsideratë në tërësi dhe paragrafët 109-111, 115, 118 e 124 të tij në veçanti dhe pas shfuqizimit të vendimit të Gjykatës së Lartë duhet të rehabilitojë statusin e kërkuases si “viktimë” e t’i akordojë asaj dëmshpërblimin e arsyeshëm.

ii. Për kërkimin për themelin e çështjes:

19.5. Është cenuar e drejta për proces të rregullt në drejtëm të:

19.5.1. Së drejtës së aksesit dhe standardit të arsytimit të vendimit, pasi Gjykata e Lartë ka refuzuar të pranojë rekursin dhe shtesat e tij, duke u mbështetur vetëm në shkaqe procedurale dhe duke shmangur shqyrtimin material të pretendimeve të kërkuases, për rrjedhojë nuk u ka dhënë përgjigje të arsyetuara pretendimeve me natyrë kushtetuese. Edhe pse është provuar lidhja shkakësore, e drejtpërdrejtë dhe e menjëhershme midis sjelljes së kundërligjshme të palës së paditur në proces dhe dëmit të shkaktuar, ajo gjykatë nuk ka zbatuar dispozitat e Kodit Civil (KC). Ajo nuk ka marrë në shqyrtim procesin penal të kallëzuar, provat në dosje, përfshirë raportet e ekspertëve që tregojnë humbjet financiare, dëm ky i shkaktuar nga pala e paditur. Për shkak se kërkesja dështoi të ekzekutojë në kohë urdhrin e ekzekutimit nr. 9031/2012, gjendje/situatë e shkaktuar kjo nga Banka e Tiranës, KESH-i nuk lidhi kontrata të tjera shërbimi me të. Sipas aktit të ekspertimit të datës 16.7.2015 fitimi i munguar nga mosqarkullimi i shumës është në vlerën 32,370,550 lekë. Arsyetimi i Gjykatës së Lartë se subjekti që do të pësonte dëm nga veprimet ose mosveprimet e Bankës së Tiranës do të ishte KESH-i, bie në kundërshtim me pikën 1 të aneksit të kontratës së shërbimit, ndërkohë që qëndrimi i asaj gjykate se kërkesja, si shërbim përmbartimor gjyqësor privat, ka një funksion të pavarur publik, bie ndesh me shkaqet e rekursit për sa i takon markës së regjistruar “ARB” në Drejtorinë e Përgjithshme të Patentave dhe Markave. Vendimit të Gjykatës së Lartë i mungon analiza juridiko-ligjore, pasi nga veprimet dhe mosveprimet e kundërligjshme të palës së paditur në proces nuk është likuiduar tarifa përmbartimore.

19.5.2. *Parimit të barazisë së armëve*, pasi Gjykata e Lartë, duke rrëzuar argumentet e kërkuësës ka favorizuar palën e paditur, Bankën e Tiranës, edhe pse në shkelje të legjislacionit në fuqi dhe detyrues për zbatim. Kjo, sipas kërkuësës, përbën cenim edhe të *parimit të barazisë përpara ligjit*.

19.5.3. *Parimit të sigurisë juridike*, pasi Gjykata e Lartë ka vendosur në mënyra të ndryshme në situata të ngjashme, duke mbajtur standarde dhe qëndrim të dyfishtë në drejtim të arsyetimit të vendimit, në krahasim me vendime të tjera të saj, siç është ai nr. 00-2024-5438 (191), datë 18.4.2024.

19.6. *Është cenuar e drejta e pronës private*, pasi Gjykata e Lartë ka dështuar të trajtojë pretendimet për humbjen ekonomike të shkaktuar nga veprimet e Bankës së Tiranës. Pavarësisht fakteve, provave dhe argumenteve që tregojnë dëmet monetare, pretendimet e kërkuësës janë rrëzuar pa u dhënë një justifikim i mjaftueshëm ligjor.

20. Subjekti i interesuar, Banka e Tiranës, ka prapësuar si vijon:

i. *Për kërkimin për konstatimin e cenimit të së drejtës për kohëzgjatje të arsyeshme të procesit*:

20.1. Pretendimet e kërkuësës jo vetëm që nuk janë ngritur në nivel kushtetues, por janë edhe të pabazuara. Me vendim përfundimtar të formës së prerë është konfirmuar pabazueshmëria në ligj e në prova e së drejtës së pretenduar gjyqësisht, ndërkohë që për të ngritur këtë pretendim dhe për të kërkuar dëmshpërblim për këtë shkak, duhet të ketë ardhur një pasojë në të drejtat kushtetuese për shkak të procesit “të parregullt” gjyqësor. Jo vetëm që nuk është zhvilluar një proces i parregullt, pasi vonesat në gjykim kanë si shkak rrethana objektive, por kërkuësës nuk i ka ardhur ndonjë pasojë, për sa kohë që e drejta e pretenduar gjyqësisht është konsideruar e pabazuar në themel Për sa kohë që kërkuësja nuk ka gëzuar asnjëherë një të drejtë/interes të ligjshëm në procesin gjyqësor të themelit, ajo nuk ka pasur dhe as nuk mund të kishte ndonjë pritshmëri të ligjshme dhe/ose të ekzekutueshme nga mosrealizimi i së cilës do të mund t’i lindte ndonjë e drejtë për zhdëmtim. I vetmi subjekt që mund të ketë ndonjë pretendim në këtë drejtim është Banka e Tiranës, e cila i është nënshtruar një kalvari gjyqësor bazuar në një padi që është konstatuar e pabazuar nga gjykatat.

ii. *Për kërkimin për themelin e çështjes*:

20.2. Pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar, pasi kërkuësja nuk ka arritur të provojë “të drejtën” mbi të cilën bazohej kërkitimi gjyqësor dhe legjitimitetin aktiv në proces, në mënyrë që të vijohej me përcaktimin e vlerës së dëmit sipas ekspertizës së kryer. Pretendimet e kërkuësës se Gjykata e Lartë nuk ka konsideruar ekspertizën dhe se ka shmangur shqyrtimin material të pretendimeve janë të pabazuara. Kërkuësja ngatërron legjitimitetin aktiv në kuptimin substancial/material me atë formal/procedural. Pretendimet e kërkuësës janë rrëzuar edhe gjatë procesit penal të nisur pas kallëzimit të saj kundër Bankës së Tiranës, për të cilin është pushuar çështja penale. Emri dhe marka tregtare e kërkuësës nuk janë kundërshtuar dhe as nuk janë vënë në diskutim gjatë procesit gjyqësor. Të drejtat që rrjedhin nga pronësia intelektuale/industriale nuk kanë qenë objekt gjykimi dhe subjekti i interesuar nuk ka kryer asnjë veprim që mund të cenojë të drejtën industriale të kërkuësës. Vendimi i Gjykatës së Lartë i plotëson të gjitha standardet e arsyetimit të vendimit gjyqësor të vendosura nga Gjykata.

20.3. Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë së armëve* dhe *barazisë përpara ligjit* është i pabazuar, pasi kërkuësja ka pasur në dispozicion dhe i ka ushtruar të gjitha mjetet procedurale, duke gëzuar të njëjtat armë ligjore si pala tjetër në proces. Asaj nuk i është mohuar e drejta për të qenë e pranishme në proces, për të depozituar prova dhe për t’u njohur me aktet e palës tjetër.

20.4. Pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike* jo vetëm është i pabazuar, por edhe konfuz, pasi vendimi i të njëjtit kolegji të Gjykatës së Lartë dhe jurisprudenca evropiane janë

shtrembëruar tërësisht. Në çështjen konkrete nuk ekziston asnjë vendim unifikues që të përcaktojë linjën e zbatueshme ligjore të zgjidhjes së çështjes, sikundër as vendime të gjykatave evropiane, të cilat nuk janë të detyrueshme për t'u zbatuar nga Gjykata e Lartë, për sa u takon pretendimeve të përmbartuesve për shpërblim dëmi, si pasojë e veprimeve të konsideruara penguese të bankave.

20.5. I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e *së drejtës së pronës*, pasi vlera e kuantifikuar e dëmit të kërkuar gjyqësisht nga kërkesja nuk përfshihet në nocionin “pronë” në përputhje me kriteret jurisprudenciale. Kërkimet në kërkesëpadi dhe provat e depozituara lidhen me procesin e ekzekutimit të urdhrin të ekzekutimit nr. 9031/2012, praktika e të cilit u është drejtuar 16 bankave të nivelit të dytë dhe jo vetëm Bankës së Tiranës, e cila ka pasur një aktivitet të kufizuar me KESH-in.

21. **Subjekti i interesuar, KESH-i**, nuk ka paraqitur parashtrime me shkrim edhe pse është njoftuar rregullisht.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkeses

22. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

23. Gjykata vlerëson se kërkesja legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi është palë ndërgjyqëse në proceset gjyqësore objekt të ankimit kushtetues, ndaj justifikon interesin në çështjen e parashtruar. Për rrjedhojë, prapësimi i subjektit të interesuar, Bankës së Tiranës, se kërkesja nuk legjitimohet, pasi nuk ka arritur të provojë gjatë procesit gjyqësor të themelit “të drejtën” mbi të cilën bazohej kërkimi gjyqësor dhe legjitimitimin aktiv në proces, është i pabazuar.

24. Po kështu, kërkesja ka *shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion*, sepse i është drejtuar Gjykatës pasi ka shteruar më parë, në formë dhe përmbajtje, mjetet e zakonshme të ankimit, si për sa i përket kërkimit për kohëzgjatjen e paarsyeshme të procesit gjyqësor, ashtu edhe atij për themelin e çështjes, për rrjedhojë nuk ka mjete të tjera në dispozicion përveç ankimit kushtetues individual.

25. Kërkesja legjitimohet edhe *ratione temporis* për të dyja kërkimet e ngritura në ankimin kushtetues individual. Lidhur me kërkimin e parë, për konstatimin e cenimit të afatit të arsyeshëm, jo vetëm që shkelja është vazhduese, por ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 24.12.2024, kurse vendimi i datës 21.5.2024, i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, sipas shkresës të datës 16.9.2024 të asaj gjykate, është bërë i disponueshëm në datën 4.9.2024 kur është publikuar në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë. Lidhur me kërkimin e dytë, për procesin e themelit të çështjes, ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 25.2.2025, kurse vendimi i Kolegjit Civil që ka vendosur mospranimin e rekursit, i cili mban datën 11.9.2024, sipas shkresës nr. 6423/1, datë 27.1.2025 të Gjykatës së Lartë, është bërë i disponueshëm në datën 30.10.2024.

Për rrjedhojë, ankimi kushtetues i kërkueses është paraqitur brenda afatit 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i ligjit nr. 8577/2000.

26. Në këndvështrim të legjitimitetit *ratione materiae*, për sa i përket procesit gjyqësor që ka shqyrtuar kërkesën për kohëzgjatjen e paarsyeshme të procesit në Gjykatën e Lartë, Gjykata vëren se kërkuësja ka vënë edhe më parë në lëvizje juridiksionin kushtetues për këtë qëllim (*shih paragrafët 8-11 të vendimit*) dhe në vijim i është drejtuar GJEDNJ-së, duke pretenduar cenimin e neneve 6, pika 1 dhe 13 të KEDNJ-së për shkak të kohëzgjatjes së paarsyeshme të proceseve gjyqësore ku ajo është palë (kërkesat nr. 39860/19 dhe nr. 38996/20, ku kjo e fundit i përket procesit gjyqësor në shqyrtim). Këto dy kërkesa janë bashkuar edhe me dy kërkesa të tjera kundër shtetit shqiptar dhe në përfundim GJEDNJ-ja, me vendimin e datës 27.5.2025, ka vendosur se ka pasur shkelje të nenit 6, pika 1 dhe nenit 13 të KEDNJ-së. Po kështu GJEDNJ-ja, në zbatim të nenit 41 të KEDNJ-së, i ka njohur kërkueses, në lidhje me kërkesën nr. 38996/20, dëmin jopasuror në vlerën 2,400 euro dhe kostot e shpenzimet në vlerën 1,500 euro, ndërkohë që për dëmin pasuror të pretenduar ka vlerësuar se nuk ka gjetur ndonjë lidhje midis tij dhe shkeljeve të konstatuara.

27. Sipas nenit 71/a, pika 1, shkronja “ç”, të ligjit nr. 8577/2000, ankimi kushtetues shqyrtohet nga Gjykata kur shqyrtimi i çështjes prej saj do të mund të rivendoste në vend të drejtën e shkelur të individit. Gjykata vëren se vendimi i GJEDNJ-së në çështjen e kërkueses është dhënë në datën 27.5.2025, pra pasi ankimi kushtetues i kërkueses ishte shqyrtuar nga Kolegji i Gjykatës dhe ky i fundit, me vendimin e datës 5.3.2025, kishte vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare. Gjykata vëren, gjithashtu, se e drejta themelore që është kërkuar të rivendoset me ankimin kushtetues individual, është rivendosur tashmë nga GJEDNJ-ja, e cila jo vetëm që ka konstatuar shkeljen e së drejtës së kërkueses për proces të rregullt në drejtim të kohëzgjatjes së paarsyeshme të procesit në Gjykatën e Lartë, por i ka njohur asaj edhe shpërblimin e drejtë për dëmin e shkaktuar nga kjo vonesë. Duke pasur parasysh qëllimin e mjeteve juridike që ofron legjislacioni në fuqi, që janë përshpejtimi i gjyqësorit dhe shpërblimi i dëmit në rastet e konstatimit të tejzgjatjes së procesit gjyqësor, Gjykata vëren se përmes ankimit kushtetues individual të paraqitur pas përfundimit të shqyrtimit të rekursit në Gjykatën e Lartë kërkuësja ka synuar pikërisht konstatimin e cenimit të së drejtës për një gjykim brenda një afati të arsyeshëm, me qëllim njohjen e shpërblimit të drejtë sipas dispozitave përkatëse të KPC-së. Për rrjedhojë, në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “ç”, të ligjit nr. 8577/2000, kërkitimi i parë i kërkueses si më sipër nuk mund të merret në shqyrtim.

28. Për sa i përket kërkitimit të dytë të ankimit kushtetues individual, për procesin e themelit të çështjes, Gjykata vëren se edhe pse në objektin e ankimit kushtetues janë kundërshtuar vendimet gjyqësore të të tria shkallëve të gjyqësorit, në përmbajtjen e tij janë ngritur pretendime vetëm për procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, në përfundim të të cilit është vendosur mospranimi i rekursit të paraqitur nga kërkuësja.

29. Sipas kërkueses, janë cenuar *e drejta e aksesit* dhe lidhur me të *standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor, parimi i barazisë së armëve* dhe ai *i barazisë përpara ligjit, parimi i sigurisë juridike*, si dhe *e drejta e pronës private*. Për sa u përket argumenteve mbi të cilat janë mbështetur këto pretendime, Gjykata vëren se në drejtim të *parimit të barazisë së armëve në proces* dhe atij të *barazisë përpara ligjit* kërkuësja ka pretenduar se Gjykata e Lartë duke rrëzuar argumentet e kërkueses ka favorizuar veprimet procedurale të palës së paditur në proces, Bankës së Tiranës. Po kështu, në drejtim të *së drejtës së pronës private*, kërkuësja ka pretenduar se Gjykata e Lartë ka dështuar të trajtojë pretendimet për humbjen ekonomike të shkaktuar nga veprimet e Bankës së Tiranës, pavarësisht provave të paraqitura, pa marrë në konsideratë argumentet e kërkueses. Për rrjedhojë, këto pretendime, për nga natyra e tyre, kanë të bëjnë, në thelb, me mënyrën sesi Gjykata

e Lartë ka shqyrtuar dhe arsyetuar pretendimet e kërkuases, ndaj do të shqyrtohen në vijim në këndvështrim të *së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit*.

30. Kërkesja ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të sigurisë juridike*, për shkak se Gjykata e Lartë ka dëmtuar me pasoja të tashme dhe të ardhme qëndrueshmërinë ligjore, si dhe për shkak se ka zbatuar standarde të ndryshme, duke vendosur në mënyra të ndryshme në situata të ngjashme. Gjykata në jurisprudencën e saj, kur janë ngritur pretendime për mënyrën sesi gjykatat kanë vendosur në raste të ngjashme, ka theksuar se vlerësimi kushtetues i mënyrës së zgjidhjes së çështjeve të ngjashme nga gjykatat e zakonshme bëhet rast pas rasti, duke iu referuar edhe rastit konkret. Fakti që gjykatat e zakonshme kanë vendosur ndryshe në një rast të ngjashëm, në vetvete nuk mund të justifikojë *apriori* pretendimet e individit, pasi mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit është e drejtë e çdo gjykate, për sa kohë çdo çështje konkrete është specifike dhe ka individualitetin e saj, harmonizuar edhe me rrethanat, faktorë, motive ose prova gjyqësore, të cilat nuk mund të jenë të njëjta (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 17, datë 23.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Megjithatë, Gjykata vëren se kërkesja, në mbështetje të këtij pretendimi, i referohet një vendimi njësesue të praktikës gjyqësore të Kolegjit Civil (vendimi nr. 00-2024-5438 (191), datë 18.4.2024), në të cilin janë shtruar për zgjidhje disa çështje ligjore që kanë të bëjnë me interpretimin e ligjit nr. 9072, datë 22.5.2003, “Për sektorin e energjisë elektrike” dhe ligjit nr. 43/2015 që e ka shfuqizuar atë, lidhur me kuptimin e institutit të dëmit ekonomik të llogaritur nga furnizuesi i energjisë elektrike në faturën tatimore të konsumit të energjisë elektrike dhe të cilësisë së tij si titull ekzekutiv, si pjesë e faturës së energjisë elektrike. Për rrjedhojë, jo vetëm që vendimi i referuar prej kërkuases nuk ka lidhje me çështjen e saj, por as nuk ndodhemi përpara rastit të njëjtë apo rrethanave të njëjta me ato të çështjes së kërkuases. Në këto kushte, ky pretendim është haptazi i pabazuar.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit

31. Kërkesja ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje të arsyetuar pretendimeve me natyrë kushtetuese duke u mjaftuar me arsytimin “*de plano*”, edhe pse është provuar lidhja shkakësore midis sjelljes së kundërligjshme të palës së paditur dhe dëmit të shkaktuar, referuar akteve dhe provave të cilat nuk janë marrë në shqyrtim. Sipas kërkuases, pretendimet e saj janë rrëzuar pa një justifikim të mjaftueshëm ligjor, ndërkohë që është provuar se për shkak se nuk është ekzekutuar në kohë urdhri i ekzekutimit nr. 9031/2012, e shkaktuar kjo drejtpërdrejt nga Banka e Tiranës, kreditori nuk ka lidhur kontrata të tjera shërbimi me të, çka, sipas ekspertit, ka sjellë fitim të munguar në vlerën 32,370,550 lekë. Po sipas kërkuases, arsytimi i Gjykatës së Lartë se subjekti që do të pësonte dëm në këtë rast do të ishte KESH-i, bie në kundërshtim me pikën 1 të aneksit të kontratës së shërbimit, ndërkohë që qëndrimi i asaj gjykate se kërkesja, si shërbim përmbarimor gjyqësor privat, ka një funksion të pavarur publik, bie ndesh me rekursin dhe parashtrimet shtesë për sa i takon markës së regjistruar “ARB”. Kërkesja ka pretenduar se vendimit të Gjykatës së Lartë i mungon analiza juridiko-ligjore, pasi nga veprimet dhe mosveprimet e kundërligjshme të palës së paditur nuk është likuiduar tarifa përmbarimore dhe se duke rrëzuar argumentet e kërkuases ajo gjykatë ka favorizuar palën e paditur në proces.

32. *Subjekti i interesuar, Banka e Tiranës*, ka prapësuar se pretendimet e kërkuases janë të pabazuara, pasi gjatë gjykimit nuk është provuar “e drejta” mbi të cilën bazohej kërkitimi gjyqësor dhe legjitimitimi aktiv i saj. Sipas tij, pretendimet e kërkuases janë rrëzuar edhe në procesin penal për kallëzimin e saj kundër Bankës së Tiranës, ku është vendosur pushimi i çështjes penale, ndërkohë që emri dhe marka tregtare e kërkuases nuk kanë qenë objekt shqyrtimi dhe nuk janë vënë në diskutim gjatë procesit gjyqësor dhe as të drejtat që rrjedhin nga pronësia intelektuale/industriale. Sipas subjektit të interesuar, vendimi i Gjykatës së Lartë plotëson

standardin e arsytimit. Po sipas tij, kërkuesja ka pasur në dispozicion dhe i ka ushtruar të gjitha mjetet procedurale, duke gëzuar të njëjtat armë ligjore si pala tjetër në proces dhe se vlera e kuantifikuar e dëmit të kërkuar gjyqësisht nuk përfshihet në nocionin “pronë”.

33. Në kuptim të nenit 42, pika 1, të Kushtetutës, e drejta e aksesit i garanton individit të drejtën t’i drejtohet një gjykate, e cila do t’i dëgjojë pretendimet e tij dhe do të shpallë një vendim që u jep përgjigje atyre (pretendimeve), përfshirë edhe pretendimet që mund të ngrihen nga pala tjetër, e ndryshme nga kërkuesi, në kuadër të ankimeve që mund të bëhen gjatë zhvillimit të procesit gjyqësor, pas një gjykimi të drejtë dhe publik. Ajo nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi (*shih vendimet nr. 73, datë 17.10.2024; nr. 5, datë 9.2.2023; nr. 29, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

34. Nga ana tjetër, e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë dhe funksioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve se ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 67, datë 10.11.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërrëthim, kontradiksion të hapur ose të fshehtë dhe duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 79, datë 14.12.2017; nr. 3, datë 26.1.2015, të Gjykatës Kushtetuese*).

35. Gjithsesi, zbatimi i këtij parimi është vlerësuar nga Gjykata rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes dhe natyrës së vendimit, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e tyre (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 6, datë 16.2.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Për sa u përket vendimeve të Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit, Gjykata ka theksuar se ato mund të arsyetohen në mënyrë të kufizuar, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit. Ky arsyetim i kufizuar nuk cenon standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, përderisa, në thelb, shpreh shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të saj gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 10, datë 7.3.2023; nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 21, datë 16.4.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka theksuar se ajo nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 4, datë 31.1.2024; nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

36. Bazuar në standardet e mësipërme kushtetuese, Gjykata do të analizojë në vijim nëse në rastin konkret Gjykata e Lartë, në përputhje me funksionin e saj, ka marrë në shqyrtim pretendimet e parashtruara nga kërkuesja dhe nëse ka argumentuar mjaftueshëm qëndrimin e saj për mospranimin e rekursit.

37. Gjykata vëren se kërkuesja i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me padi kundër subjektit të interesuar, Bankës së Tiranës, duke kërkuar detyrimin e palës së paditur për shpërblimin e dëmit pasuror e jopasuror të shkaktuar nga veprimet e saj me faj, në masën 10,000,000 lekë, fitimin e munguar, si dhe kamatat ligjore, sipas normës tribor njëditor të Bankës së Shqipërisë, deri në ekzekutimin e vendimit. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur rrëzimin e padisë, duke arsyetuar se paditësja (kërkuesja) nuk ka mundur të provojë dëmin, si dhe sjelljet e paligjshme të të paditurës, Bankës së Tiranës, ndaj nuk legjitimohet në kërkimet e saj.

Mbi ankimin e kërkujes, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, duke e vlerësuar qëndrimin e saj të bazuar në ligj e në prova. Sipas gjykatës së apelit, e paditura, Banka e Tiranës, ka respektuar urdhërimet e KPC-së dhe nuk ka kryer asnjë veprim të paligjshëm. Po sipas gjykatës së apelit, kërkujesja ka përfituar shpërblimin përkatës për efekt të kryerjes së çdo veprimi përmbarimor, ndërkohë që në një rast hipotetik subjekti që do të pësonte nga veprimet e bankës do të ishte KESH-i.

38. Kundër vendimit të gjykatës së apelit kërkujesja ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë dhe në datën 24.2.2023 ajo ka paraqitur edhe parashtrime shtesë për rekursin. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2024-3825, datë 11.9.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit, duke vlerësuar se nuk ekzistojnë shkaqet ligjore të parashikuara në nenin 472 të KPC-së, të cilat ta bëjnë të cenueshëm vendimin objekt rekursi. Sipas asaj gjykate: i. gjykatat e faktit kanë respektuar normat procedurale të cilat mund të çojnë në pavlefshmërinë e vendimit gjyqësor ose të procedurës së gjykimit dhe nuk rezultojnë shkaqe të rënda procedurale që të kenë ndikuar dukshëm në dhënien e vendimeve; ii. palëve u është dhënë mundësia të realizojnë të drejtën e mbrojtjes, të paraqesin prova, të njihen me provat e palës kundërshtare, të debatojnë në lidhje me to, të shprehin qëndrimin për zgjidhjen e mosmarrëveshjes, duke u respektuar parimet e procesit të rregullt; iii. gjykatat e faktit kanë respektuar dhe zbatuar drejt dispozitat e ligjit material për zgjidhjen e çështjes, kanë bërë një cilësim të drejtë të fakteve dhe rrethanave që lidhen me mosmarrëveshjen, kanë kryer një analizë juridike të plotë të provave dhe e kanë zgjidhur mosmarrëveshjen në përputhje me dispozitat ligjore në fuqi; iv. vendimet e gjykatave të faktit nuk vijnë në kundërshtim me praktikën e Kolegjit Civil ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë; v. shkaqet e parashtruara në rekurs ngrenë kryesisht çështje të vlerësimit të provave dhe fakteve, të cilat dalin jashtë juridiksionit rishikues dhe ligjor të Gjykatës së Lartë si gjykatë ligji. Sipas Gjykatës së Lartë, përmbaruesi gjyqësor ushtron detyrën me qëllim ekzekutimin e titullit ekzekutiv dhe jo për përmbushjen e interesave të tij personale. Ajo gjykatë ka vlerësuar se këtij subjekti ligji i ka njohur mjetet ligjore përmes të cilave ai vepron për të shmangur pengesat nga debitori ose nga personat e tretë për të përmbushur detyrën për ekzekutimin e titullit ekzekutiv dhe veprimet e tyre penguese ndëshkohen me gjobë, por nuk mund të përbëjnë bazë për lindjen e së drejtës së dëmshpërblim për përmbaruesin sipas neneve 608 e vijuese të KC-së. Po sipas Gjykatës së Lartë, përmbaruesi gjyqësor nuk mund të bëjë të vlefshme në emrin e tij të drejta që i përkasin subjektit në favor të të cilit bëhet ekzekutimi dhe as mund të kërkojë të përfitojë si dëm interesat e vonesës së pagimit të shumës objekt ekzekutimi në llogari të tij, pasi ai nuk ka asnjë të drejtë të përfitojë interesa e as të silltet si pronar mbi një pasuri që i përket kreditorit *(shih paragrafët 15, 16 dhe 18-18.2 të vendimit të Gjykatës së Lartë)*.

39. Gjykata vëren se, ndryshe nga sa pretendon kërkujesja, Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim shkaqet e parashtruara në rekurs dhe parashtrimet shtesë të rekursit, të cilat gjejnë pasqyrim në vendimin e saj, ka vlerësuar se nuk janë të tilla që të cenojnë vendimmarrjen e gjykatës së apelit, duke dhënë argumentet mbi bazën e të cilave ka arritur në mënyrën e zgjidhjes së çështjes. Vendimi i Kolegjit Civil përmbush elementet e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese. Në aspektin formal vendimi ka pasqyruar të dhënat e palëve në procesin gjyqësor, shkaqet e parashtruara në ankim dhe rekurs, disponimet e gjykatave më të ulëta, ligjin e zbatueshëm dhe në pjesën arsyetuese janë pasqyruar shkaqet që kanë çuar në qëndrimin e shprehur në dispozitiv. Për sa i përket arsyetimit të atij vendimi, në drejtim të argumenteve mbi të cilat është mbështetur qëndrimi i Gjykatës së Lartë, Gjykata vlerëson se ato nuk rezultojnë të jenë arbitrare, alogjike apo kontradiktore ose që vendimi të jetë i paqartë në përmbajtjen dhe vlerësimin e shkaqeve të parashtruara përpara asaj gjykate nga kërkujesja. Për rrjedhojë, vendimi i Kolegjit Civil nuk vë në

dyshim respektimin e së drejtës për proces të rregullt në drejtim të aksesit dhe standardit të arsyetimit dhe vetëm fakti se është vendosur mospranimi i rekursit të kërkueses nuk është i mjaftueshëm në këndvështrimin kushtetues për të vënë në dyshim procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë.

40. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkueses për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar.

41. Në përfundim, Gjykata çmon se kërkesa është e pabazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të vendimit, ndaj ajo rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 e 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 7.10.2025.

Shpallur më 12.11.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini, Ilir Toska